

STUDENTEN WEEKBLAD

7de JAARGANG.
N°. 15.

REDACTEUREN: D. A. DE FREMERY, M. J. GRANPRÉ
MOLIÈRE, J. H. TELDERS, J. P. VALKEMA BLOUW,
R. VER LOREN VAN THEMAAT.

DONDERDAG
26 JANUARI '05.

Dit blad verschijnt Donderdags, behalve in de vacantiën. De abonnementsprijs is f3,50, bij vooruitbetaling f3,— per jaar. De jaargang loopt van 1 October tot 30 September.
De prijs der advertentiën is 10 cents per regel.

J. WALTMAN JR
UITGEVER • DELFT

Inzendingen die Dinsdagmiddag 12 uur niet aan het redactie-adres zijn bezorgd, kunnen niet meer in het eerstkomend nummer worden opgenomen. Het adres voor redactie en administratie is: Binnenwatersloot 33.

Eerstvolgende REDACTIE-VERGADERING ten huize van den heer D. A. DE FREMERY, Oostsingel 91, op Dinsdag 31 Januari '05, des middags om 4 uur.

Studenten Liederen.

De redactie zond onderstaanden brief aan meerdere personen in binnen- en buitenland, op wier antwoord zij prijs stelt.

DELFT, Januari 1905.

Zeer geachte Heer.

De Redactie van het „Studentenweekblad” te Delft heeft, zooals U uit nevengaannde aankondiging moge blijken, uitgeschreven een Prijsvraag voor Nederlandsche Studenten-Liederen.

Hieraan bestaat haars inziens een duidelijk merkbare behoefte, waarin de Redactie langs dezen weg hoopt te voorzien.

Ofschoon het gemis van goede Studentenzangen schier bij elk studentenfeest gevoeld wordt, zoo bestaan toch omtrent de vraag: „Is het wenschelijk en te verwachten, dat ten onzent een Studenten-Lied zich zal ontwikkelen, gelijk dat in Duitschland zoo sterk het geval is”, zeer verschillende meeningen.

Daarom neemt de Redactie de vrijheid zich tot U — wiens oordeel zij op hoogen prijs stelt — te wenden, met het verzoek, ons Uw antwoord op bovenstaande vraag eenigszins uitvoerig te willen kenbaar maken.

Indien U de welwillendheid zoudt willen hebben ons toe te staan Uw antwoord in het „Studenten-Weekblad” te laten afdrucken, zoo kan dat niet anders dan bevorderlijk zijn voor het doel dat wij ons voor oogen stellen.

Met de meeste hoogachting,

De Redactie van het „Studenten-Weekblad”.
(volgen handteekeningen).

Hieronder volgen eenige ingekomen antwoorden, voor welker toezending de redactie zeer erkentelijk is.

(In volgende nummers zullen wij nog meerdere ontvangen antwoorden plaatsen).

BAARN, 20 Januari 1905.

WelEdele Heeren.

Het komt mij gewenscht voor dat er in ons vaderland goede studenten-liederen zullen bestaan. Uw gedachte om een prijsvraag uit te schrijven is goed, al blijft ook de uitkomst onzeker. Laat de jury echter het beste der in te komen liederen zonder prijs terugzenden indien het niet bepaald mooi of aardig mocht zijn.

Hoogachtend,

K. J. L. ALBERDINGK THIJM.
(L. VAN DELJSSEL).

DEN HAAG, Stephensonstraat 40,
20 Januari 1905.

Waarde HH. Redacteurs.

Ge vraagt me 'n antwoord te geven op de vraag: „Is het wenschelijk en te verwachten, dat ten onzent een Studenten-Lied zich zal ontwikkelen, gelijk dat in Duitschland zoo sterk het geval is?”

In de eerste plaats dan wordt gevraagd of 't wenschelijk is. Deze vraag is al dadelijk vrij moeilijk te beantwoorden,

omdat er zooveel factoren en overwegingen bij komen kijken. De studentenmaatschappij toch is 'n kleine maatschappij in de groote, 'n staatje in den staat, 'n mikrokosmos in den makrokosmos, met allerlei eigenaardige opvattingen en tradities, waarbij de zoogenaamde „mos” heel wat op z'n geweten heeft, omdat-ie meermalen aanleiding geeft tot 'n conservatisme dat niet altijd aanbevelenswaardig is. Bovendien zullen er in de verschillende korpsen ook wel verschillende opvattingen heerschen, en dan geldt ook nog de vraag in welke richting zich de studentenzang zal moeten ontwikkelen. Liederen waarin het eigen korps wordt opgehield en geprezen als het summum van noblesse enz. enz. zijn m. i. uit den booze, en kweken een zeer ongemotiveerd, ongewenscht en onverantwoordelijk exclusivisme. De wenschelijkheid der ontwikkeling van den studentenzang hangt ook voor 't grootste deel dáárvan af, of de studenten zelf die wenschelijkheid inzien. Ik voor mij zou 't wel gewenscht en wenschelijk vinden, indien die wensch bij de studenten bleek te bestaan. Maar ik weet in de verste verte niet of die wensch werkelijk bij het gros van de studenten bestaat. Intusschen bewijst uw vraag dat er onder de studenten menschen gevonden worden wien het ernst met de zaak is.

Ik ben van oordeel dat er, liefst door studenten zelf, liederen moeten geschapen worden, die door alle studenten van alle korpsen en van alle faculteiten kunnen gezongen worden, en dat niet met 'n bepaald lokaal- of beperkt-patriottisch tintje, maar met een breed, ruim, alomvattend, algemeen-humanitair gevoel.

Is dit misschien een te ideëele opvatting, ik geef haar voor beter en zal zeer gaarne de meening van anderen hierover vernemen. Maar het is mijn overtuiging dat het malle verschil tusschen „aristocraat” en „democraat”, dat zich zelfs uit in 't elkander negeeren, zoo spoedig mogelijk uit de studentenmaatschappij dient te verdwijnen. En dan moet het aristocraat-zijn vooral niet meer gezocht worden in 't loopen in extra mooie kleren en met extra hoge boorden, 't stukslaan van extra veel geld, 't drinken van extra veel spiritualiën en 't bezoeken van extra veel vrouwen.

Misschien zou de samenzang van studenten ook kunnen bijdragen tot hun samengang, meer aaneensluiting onder hen teweegbrengen. Tegenwoordig beperkt zich dat gezamenlijk zingen vooral tot een Iō Vivat voordat de komedie begint en dergelijke feestelijke gelegenheden; op kroegjolen hoort men ook nog wel eens.... zingen, als ik 't zoo mag noemen, maar over 't algemeen zijn onze studenten weinig zanglustig. Ik geloof eigenlijk dat de Nederlandsche student iets heeft van 'n nachtegaal, want die zingt ook bij voorkeur 's nachts en de Nederlandsche student zingt ook buitenshuis, soms zeer diep in den nacht, en niet precies psalmen. Ook is dat gezang dan dikwijls verre van wel-luidend.

Men zegt dat wij geen muzikaal volk zijn, en door die dingen zouden we 'tdan ook moeten beamen. Maar wat niet is, kan worden. Muzikaal gevoel kan opgewekt en ontwikkeld worden, en ik hoop, mijne heeren, dat dit U moge gelukken. En uw koren zullen er te welluidender om zijn, wanneer uw studiezusters er mee instemmen, en hun hoogere stemmen mengen onder uw zwaardere. En samenzang, vooral van jonge menschen, is altijd iets roerends voor den hoorder en opwekkends en versterkends voor de deelnemers. Ik geloof ten slotte wel te mogen

zeggen dat de ontwikkeling van het Studenten-Lied ten onzent wenschelijk is.

Of die ontwikkeling te verwachten is? Deze tweede vraag is nóg moeilijker. Gedeeltelijk heb ik haar in 't bovenstaande beantwoord, toen ik zei dat dit liefst van de studenten zelf moest uitgaan. Maar of 't van hen te verwachten is, wie zal 't zeggen? Ik voor mij zie niet veel teekenen die daarop wijzen. We zullen hierin m.i. moeten wachten op wat men noemt „t psychologisch moment”. Verder weet ik er waarlijk niets van te zeggen.

In de hoop U eenigermate mijn meening te hebben duidelijk gemaakt, en U welslagen toewenschend in Uw pogingen, blijf ik na vriendelijke groeten,

Uw dw. dr.,
EDWARD B. KOSTER.

P.S. Ik heb niets tegen de opname van dit schrijven in Uw blad.

Zeer Geachte Heeren!

Al dadelijk beantwoord ik uwe leutige vraag: of er gezongen moet? wel ja! wel ja! en overvloedig! Dat past zoo sterkelijk bij ons — de jeugd!

Een lied moet er zijn.

Een studentenlied moet er zijn.

Waarom zouden wij geen lied hebben dat past bizonderlijk bij ons — de studeerende jeugd?

Ach Djeezekens! wat een vraagstuk! wat een vraagstuk! Ik en weet niet welk grondelijk gevaar er aan een „ja” of „neen” vaste ligt — maar zeker weet ik: zingt!

Zingt dat het dreunt! De oogen worden nat daarvan en 't harte jubelt en 't bloed joept in schokkend geneuchte om en weeromme!

De zonde en is zoo schoone niet als de zang.

21/1 '05.

HERMAN TEIRLINCK.

STUDENTENWERELD.

Van meisjes, die weten willen.

In den laatsten tijd moet je 't wel ernstig opnemen, als kleine meisjes op de collegebanken zitten met wijze gezichten en ontzagwekkenden ijver.

Eerst waren 't blauwkousen, „met te veel neus en te weinig haar,” — je lachte erom, met ontzag voor haar puntigen kin en een beetje minachting voor haar uiterlijk. Houding en kleeding, beneden peil gewoon. Maar die weinigen hebben een pad gebaad voor de velen, die achter haar kwamen. Zij hebben veel verdragen, veel spot, wat hard valt te verduren.

En nu komen er langzamerhand angstwekkend véel meisjesstudenten, anstig veel zou je zeggen, als je de getallen ziet. En er is al zoo veel concurrentie. Waar moet dat heen!

En dan uit een ander standpunt bekeken, wat zal er

FEUILLETON.

BETJE.

Oorspronkelijke Rotterdamsche Roman
door KOSMOS.

Auteursrecht voorbehouden overeenkomstig de wet van 28 Juni 1881,
Staatsblad n°. 124.

EERSTE HOOFDSTUK.

De boomen op den singel staken hun spichtige takken in de weemoed-grauwe lucht.

Tusschen de hooge veelramige huizen hing een nauw' speurbaar waas van verdampend water, het ijs op de gracht was grauwwit en bedekt met bruin-modderige plasjes, de keien sloegen donker uit door de dooi, terwijl de brugleuningen en vensterkozijnen dropen van afsmeltend water.

Door deze waasdampige atmosfeer scheen alles treurig en bedroefd en zelfs het vroolijke gezichtje van Elsa Boeshout, die met snelle pasjes de Singel affiep, naar de Passage tõe, was niet zoo opgewekt als gewoonlijk.

Alvorens wij verder schrijden met ons verhaal, zoo rust op ons de plicht, U nader met Elsa Boeshout bekend te maken.

Hoewel niet bepaald schoon te noemen; bezat toch haar gelaat een zoo natuurlijke frischheid en ongewone bekoring, dat elke voorbijganger haar onwillekeurig met

van die meisjes qua meisjes worden? Ik hoorde hier eens een aardig antwoord op: „mensen.” En daar is gebrek genoeg aan, meer dan je denkt.

Er is een nijpend gebrek aan meisjes, die de waarde van haar leven begrijpen en haar leven waard maken, geleefd te worden. En dat doen de meeste meisjesstudenten.

In 't algemeen maken buitenstaanden zich een totaal verkeerd idee van meisjesstudenten, of ze stellen zich een savante voor van 't bekende *Fliegende-Blättert* type met spitsen neus en spitsen kin, of ze denken zich een verward beeld van een soort van jongen in kleeren, die wat op meisjeskleeren lijken, die rookt, drinkt, enz. En de werkelijkheid ligt hier niet in 'tmidden. Het is een heel gewoon meisje, misschien iets eenvoudiger dan 't *Durchschnitts*-meisje, maar in elk geval practisch en meestal heel aardig. Over 't algemeen hoor je haar niet veel praten over vrouwenrechten, feminisme, enz. Maar meer zie je haar haar plichten volbrengen. En één ding is er, wat zij inzien, en dat hebben zij met niet veel mensen gemeen; en dat is dat zij geen mannenwerk doen, dat zij zich geen positie van een man trachten te verwerven, maar dat zij vóór alles en in alles vrouw moeten blijven en moeten trachten te zijn.

Het „ewig weibliche” is niet alleen een voorrecht, dat een meisje gegeven is, maar zij moet zich die charme waardig maken.

Waar Dr. Catherine van Tussenbroek eens zeide: „Wij vrouwen zijn de draagsters van het ideale”, daar moeten de meisjes, die haar voorbeeld volgen, zich dat voorhouden en niet vergeten, dat dát de roeping der vrouw omschrijft. En dan weten zij, dat zij niet werken om den man te verdringen, maar om haar plaats naast hem in te nemen, die veel te lang onvervuld bleef. En dan komt er een toekomst, die schooner is dan 't tegenwoordige, waarin mannen en vrouwen leven, die waarlijk mannen en vrouwen, menschen zijn, en zich daarvan bewust zijn geworden door hun arbeid.

T. W.

Uit het Studentenleven.

V.

Een stem uit den vreemde.

Een eenmaal uitgesproken woord keert nimmer terug tot van waar het kwam, en zelfs de spreker zelf kan niet voorzien hoever zijn draagwijdte is, en wat de gevolgen ervan geweest zijn.

Had die onbekende Hoogleeraar, toch nimmer dat verfoeilijke, onzalige idee gehad, zijn brochure over het groenloopen in de wereld te zenden, voor veel totaal onverdiende laster zou onze schoone studentenmaatschappij gespaard zijn gebleven, en naar ik geloof, veel verkeerde voorstellingen zouden reeds lang uit de wereld geholpen zijn.

Maar zooals het nu staat, is er weinig meer aan te doen.

welgevallen gadesloeg en zelfs bij wijlen staan bleef om haar na te oogen.

Het was een van die echt frisch Hollandsche gezichtjes, die gij niet licht vergeet.

Zooals een bedauwde roos U bedwelmt door hare levenwekkende geur, zooals een perzik, pàs geplukt, U boeit met zijn teer wazig aanzicht, zooals gij zelf zijt als gij in de winterkoude geloopt hebt, — zoo was Elsa Boeshout.

Nooit trok een droeve wolk over dat blanke voorhoofd. En als bijwijlen nog eens een regenbui nederdaalde, dan was 't als na een onweer, waarbij de atmosfeer gansch verfrischt en verblijd zich jubelend in nieuw leven uitstort, ook in haar een opwekking van nieuw leven brengende jeugd.

Inmiddels liep Elsa ongestoord verder op haar weg naar de Passage.

't Was koud, ofschoon 't dooide en hare handjes knepen elkaar knus in de langharige mof.

Zoo liep ze langs een van die kleine steegjes die Rotterdam in ruime mate doorkruisen en er als 't ware een vischnet van maken.

Ach, als ik bedenken hoevelen er in het grootstedelijk vischnet voor altijd gevangen blijven en hoe ze soms spartelen naar de gouden zon, dan is het mij droef te moede.

Niet ver van de Passage is een steegje in den volksmond bekend als „'t Duvelsgat.”

Geen fatsoenlijk mensch waagt zich daar in schemerdonker of 's nachts doorhenen.

De huizen schijnen zich daar van boven de hand te

De steen is aan 't rollen gegaan, en wanneer die gestuit kan worden, weet niemand, evenmin als wat die steen nog op zijn weg verbrijzelen zal.

Door het boekje van den zich nog altijd zorgvuldig onbekend houdenden hoogleeraar, en door het geschrijf wat er 't gevolg van geweest is, zijn de menschen aan 't rede-neeren gegaan, volgens de manier van: „er wordt geen koe bont genoemd, of er is een vlekje aan”. Daardoor kwam men dus noodwendig tot de conclusie, dat er toch wel „something rotten” in de studentenmaatschappij zou zijn. Daarvan is weer het gevolg geweest, dat er na de groote vacantie in vele bladen artikelen kwamen over de studenten, na het gebeurde in Pfläging. En deze artikelen hebben hun weg gevonden naar het buitenland en werden daarbij onzinnig overdreven, en tot onherkenbaar wordens toe verminkt. Zoo werden dan Delftsche studenten in de groote buitenlandsche bladen besproken en beoordeeld als waren zij de ruwste en onbeschaafde wezenis, die er rondliepen.

Die beoordeelingen hebben nu hun weg gevonden naar de Duitse Studenten-Pers en zie hier nu eens, hoe we daarin besproken worden:

Unsere Vettern zwischen Ems und Schelde haben wieder 'mal von „Lattchern” Prügel bezogen und ihren niederländischen Freiheitssinn wieder so hervorragend betätigt, dasz auch die ausländische Presse voll von ihren jüngsten Taten ist. Wenn man aber glaubte, dasz solche Vorkommnisse in der holländischen Studentenwelt selten sind, dasz sie von Holländern als Einzelfälle wüster Roheit empfunden würden, so würde man sich gewaltig täuschen. Dasz die Studenten zur Zeit der Ontgroening die wahnsinnigsten Schlote, die ungebildetsten Finken unserer Studentenwelt weit übertreffen, kann man jedes Jahr im September und Oktober beobachten. Der sonst ruhig und verhältnismässig fleiszig und häuslich lebende holländische Student verwandelt sich dann in einen mittelalterlichen Fuchspreller mit all den Roheiten des verruffenen Pennalismus und „das Groen” (der Fuchs) feiert seine Burschung mit jener Trunkenheit, die der deutsche Couleurstudent nur vom Hörensagen kennt, mit einer brutalen Lust, die Abwerfung des Fuchsenjoches in krassester Weise zu zeigen. Wie einem deutsche Pennäler, so ist dem holländischen Studenten in der Groenzeit der höchste Grad der Betrunktheit das erstrebenswerte Ziel eines Kneipabends. Lehren wir unsere Fuchse den Grad der Bierleiche möglichst nie zu erreichen, so „leichen” im Gegenteil die holländischen Lehrmeister in der Kunst des Studentseins die Fuchse mit Vorliebe und lassen sie dann auf der Strasse liegen. Gilt es in deutschen Studentenkreisen für „höchst unstudentisch und fast gemein” Philister und andere satisfaktionsunfähige Gemüsesorten schlimmer, als durch scherzhaft wiszgewürzte Neckereien zu belästigen, so sucht der niederländischen Musensohn sein Vergnügen in salzlosen tätlichen Beleidigungen wehrloser Privatmenschen. Man sieht, der holländische Student gehört zu einer ganz andern Ordnung der Wirbeltiere als der deutsche.”

Dan echter wordt de schrijver ervan, door een Hollandsche

reiken en laten het rookgrauwe daglicht slechts in schaarsche bundels de bruin-duistere spelonk binnen.

Het plaveisel is doorsneden met kwalijk riekende beekjes gootvuil, en de kleine kinders, die daar in de van niasmen verzadigde atmosfeer van rottende kool en afval rondwroeten, zien bleek en holoogig den verwaalden wandelaar aan.

't Was daar voor dat steegje dat Elsie haar naam hoorde roepen.

Zij kijkt naar de zijde van waar het geluid komt en ziet: daar is haar oude baker Betje.

Ofschoon het voorkomen van haar vroegere baker haar eenigszins tegenstaat, zoo kan ze toch niet nalaten deze tegemoet te treden en zich de omhelzing van de oude vrouw te laten welgevallen.

Betje die ondanks haar 65 jaren nog een flinke vrouw is met stevige handen aan haar lijf, omknelt Elsa stevig.

Dan fluit zij tusschen haar tanden, wat Elsa vreemd doet opzien.

Betje lacht haar echter geruststellend toe: „Liefje, ik roep mijn hondje. Ach juffrouw U moet es zien wat een snoesie van een hondje dat is.”

En dadelijk daarop vervolgt zij, haar ruwe stem, zoo teeder mogelijk makend:

„Maar juffrouw, ik kan d'r warempel nog niet over uit, wat ben je groot geworre, en gezond. Ja, ja, kleine kindertjes worden groot.”

En zij lacht op eenigszins onaangename wijze.

medelezer van zijn blad, op de vingers getikt, en hij besluit nu, ten einde dezen Hollander niet meer te kwetsen, al het onaangename uit zijn verdere stukken weg te laten. Daardoor mist het nu aan persoonlijkheid, en is veel minder interessant geworden. 't Merkwaardigste zijn nu wel de volgende uitlatingen:

„Holländische Jünglinge zwischen 16 und 26 Jahren sind am Selbständigkeit und Sicherheit des Auftretens dem deutschen um 5—10 Jahre voraus.”

En wat verder:

„Er wird auch vom Publikum als selbständige Persönlichkeit anerkannt und bezieht einen ziemlich groszen Wechsel (meist nicht weniger als 2000 Mark, gewöhnlich bedeutend mehr); auch darin macht er den Eindruck eines seszhaften wohl-situierten Mannes, dasz er selten die Universität und nicht ohne zwingenden Grund seine Zimmer (er hat deren immer zwei) wechselt, die er mit eigenen Möbeln ausstattet. Er sitzt so gut in der Wolle, dasz er sich mit einer Tochter aus angesehenem Hause öffentlich verloben darf; was will man mehr!

Nur wenige deutsche Studenten beziehen einen so schlemerhaften Wechsel, leisten sich eigene Möbel, verloben sich öffentlich mit Töchtern aus gutem Hause.”

In mijn vorig stukje, waarin ik een kort geschiedkundig overzicht gaf van de Duitse studentenverenigingen, noemde ik ook de „Verbindingen”.

Deze Verbindungen nu heeft men in alle soorten: diegenen die wat aan politiek doen, godsdienstige als Roomsche Katholieke, van turners, Turnershaften. Ieder van deze soort verbindt zich met die van dezelfde soort aan andere hoogeschoolen tot een Verband.

Zoo'n algemeene verbond heeft dan vaak een eigen blad, en de bovenstaande stukjes zijn afkomstig van de „Academische Turn-Zeitung; Zeitschrift des V.-C. des Verbands der Turnershaften auf deutschen Hochschulen”.

Deze bladen zijn, omdat ze zoo'n enorm aantal lezers hebben, en omdat voornamelijk de „alte Herren” er in schrijven, gewoonlijk wel wat dikker dan de Nederlandsche Studentenweekbladen, waar alleen de studenten in schrijven. Schreven ze maar!

DE F.

LITTERATUUR EN KUNST.

Twée Rare Versjes

I.

Een kindeke is naar den hemel gegaan
Met witte sokjes en 'n hemdeke aan,
En 't speelt daar nu met de engelkens fijn,
't Is zoete een kind in een hempje te zijn!

Een vrouwtje is naar den hemel gegaan
Ze had een verschoten japonneke aan,

Op haar gefluit is inmiddels een man van ongunstig uiterlijk uit het huis achter haar, geslopen en haar van achteren genaderd.

Plotseling werpt hij haar een doek in chloroform gedrenkt over 't hoofd zoodat Elsa, ofschoon eerst heftig tegenstribbelende, weldra onmachtig in de armen van haar onverbiddelijken aanrander neerzigt.

Zij wordt door den gespierden onverlaat opgenomen en als een kind het huis binnengedragen.

Dit huis, een oud gebouw, afgeknaagd door den tand des tijds, geteisterd door weer en wind zag er allesbehalve gastvrij uit en zou den gevoeligen voorbijganger onwillekeuring eene rilling van afgrijzen door de leden gejaagd hebben.

Een oude steenen leeuw, met afgebrokkeld schild in zijn verstijfde klauw grijsde ieder den steeg binnentredende aan, en met den zelfden onverstoorden grimlach had hij als getuige het drama, dat beneden hem voorviel, bijgevoond.

Zoo was Elsa het huis met den leeuw, zooals wij 't voortaan zullen noemen, binnengedragen en bewusteloos lag het arme meisje daar ter neder in een flauw verlicht vertrek op de eerste verdieping.

Ondertusschen verliep uur na uur, werd het schaarsche daglicht vervangen door droeve schemering en stonden de hooge huizen van de steeg, moeizaam als afgeleefde grijsaards, aaneen geschouderd in den sombren winteravond.

En 't japonneke werd in den hemel zóo rein,
't Is zoete een bravelijk vrouwtje te zijn.

Een manneke is naar den hemel gegaan
Hij had bijkans geen hemd, om niet nakend te staan,
En 't was in den hemel een groot'lijk festijn,
't Is zoete zoo'n reinelijk ventje te zijn.

Een knaapje wou naar den hemel gaan
Hij trok er zijn mooiste pakje voor aan,
Men zeide 'm: de hemel was voor hem te klein.
't Is jammer zoo'n schoonelijk knaapje te zijn!

II.

De oude grijze volken
Die dachten zich een hemel
Daar boven in de wolken.

Die oude grijze volken
Die dachten zich een godheid
Daar boven in de wolken.

En als de winden huilden
En 't stormde op de kolken,
Dan bogen zij zich neder
Voor hém daar in de wolken.

Nu is die tijd gedaan
Nu ziet men daar slechts wolken
De godheid is gegaan.

Nu is die tijd gedaan
Nu denkt men zich den hemel
Als verblijfplaats van de maan.

En als de winden huilen
En 't dondert, dreunt en licht
Dan buigen wij ons neder
En — verbergen 't aangezicht.

BOEKBESPREKING.

De macht van den Geest.

Bibliotheek ter verspreiding van de kennis der geheime wetenschappen.

No. 1. De geheime krachten.

Uitgegeven door de vereeniging voor psychisch onderzoek te Amsterdam.

Zooals een zekere categori van menschen zich steeds aangetrokken voelt tot wat men zoo in het dagelijksch leven „schuine boeken” noemt, zoo is er een gedeelte van het menschedom, dat gretig grijpt naar boeken, waarin „geheime middelen” worden aangeraden om veerkrachtig, energiek en gelukkig te worden.

En daar boven aan 't huis daar stond de oude leeuw.
In grimmige knersingen van zijn steenen gebit scheen hij de wereld te vervloeken!

En de avond daalde en daalde. Langzaam—langzaam.
De leeuw werd ingepakt 't eerst, in de zwarte doek, die de menschen nacht noemen, toen de gevels met zijn trapjes en toen de ramen en kozijnen en de vloer.

Zoo was het oude huis geheel bedekt met 't zwarte floers van de nacht, alleen een vensterroog keek vreemd er door heen.

Toen kwamen uit alle hoeken de dieren van den nacht, de uilen en de wolven en hyena's.

Zij schuurden hunne knokelige jeukende ledematen, langs 't oude huis en sleepten hun voetzoolen op 't morsig bejdsde plaveisel.

Een lantaarn wierp zijn licht op twee elkaar omklemd houdende individuen. Het manbeest groot en daaraan hangend in koortsige reik van de handen over zijne schouders, het wijfje.

Een lange zeugende zoen, klonk door de steeg stilte en werd vermoord in de plonzende plas van een voorbijganger door den modder.

En de uren van den nacht verliepen het een na het ander. Een klok had zijn klagende tonen door de van dooi zwangere atmosfeer geklonken, en nog altijd lag daar op het stroobed uitgestrekt, als een witte geknakte bloem, Elsa ter neder.

Zij, die thuis op een zacht veeren bed rustig insliep, lag nu daar op 't kwalijk riekende stroo, de schoone oogen picht, een beeld van onschuld en reinheid.

Die gretigheid naar dergelijke lectuur duidt meestal op afwezigheid van bovengenoemde eigenschappen; is vaak niets anders als eene uiting van het gemoed, dat, dit gemis beseffende, op gemakkelijke wijze daaraan door de „kennis der geheime wetenschappen” tracht tegemoet te komen — zooals trouwens logisch uit die willoosheid voortspruit.

Zoo zijn er onder ons studenten ook velen, en buiten het studentenleven is hun aantal tevens zeer groot.

Voegt men daaraan nog toe de nieuwsgierigen, die er zonder veel over te denken, hun geld aan wegwerpen; dan begrijpt men hoe het aantal van dergelijke boekjes zoo onrustbarend kan toenemen.

Ik zal eenigszins uitvoerig een en ander uit bovenstaand werkje citeeren, om daarmee aan te toonen, dat de wensch om er iets uit te leeren, onbevredigd wordt gelaten, dat de inhoud op zijn minst belachelijk is, en dat het geheel in taal vervat is, die U allerplezierigste oogenblikken zou doen beleven, als de ergeris over dergelijke speculatie op de zwak- en domheid van 't tegenwoordige geslacht, ons zelfs die niet vergalde.

Het boek „De geheime krachten” is geschreven door Ernest Loomis en vertaald door J. Boisson de la Rivière.

Het eerste hoofdstuk stelt voor ons te geven een „kort begrip van het occultisme.”

Wat is het occultisme?

Dit is niet zoo heel makkelijk te zeggen: Gij moet het begrijpen:

„Wanneer het occultisme begrepen wordt, zooals het begrepen moet worden, voldoet niets zoozeer als dat aan de verlangens van het hongerige menschelijk hart.

Het leert den „godsdienst des harten” — den godsdienst der liefde. Dit alleen verklaart de betrekkingen, welke bestaan tusschen den mensch en zijn oorsprong en stelt hem daardoor in staat, de almacht van dezen oorsprong aan te toonen.”

En als gij het begrijpt, belooft het niet weinig!

Verder heet het:

„De ware occultist zetelt op een troon. Zijn troon is zijn wil. Zijn wil is: alleenheerscher over alles, wat hij overziet. Hij kan zeggen: „Ik zal zijn wat ik wil zijn”, en hij is in staat dit koninklijk besluit te verwezenlijken. Hij kan de gedachte bevelen, in de kalme overtuiging, dat dit bevel onvoorwaardelijk ten uitvoer zal gebracht worden.”

Gij zijt nu zeker wel overtuigd, dat occultisme iets buitengewoons is.

Maar wat?

Waar alles eigenlijk op aan komt, zegt de schrijver is: „trilling”, en volgens hem schijnen daar in den laatsten tijd merkwaardige dingen over aan 't licht gekomen te zijn.

B.v. „Geruimen tijd heeft men het lichaam beschouwd als alleen uit vloeistoffen bestaande; nu het bewezen is,

(Zie vervolg Tweede Blad.)

Een klein pieterig lichtje spaarzaam olie verbruikend, wierp een fantastisch licht door den kamer.

Op 't gelaat van Elsa speelden vreemde schaduwen, die kwamen en gingen en 't bleeke gelaat oneindig schoon deden worden.

Aan een wankelen tafel, een flesch erop, zat Betje, loensch oogend naar den man, die tegen over haar, 't hoofd gezakt op de stoelleuning, onrustig dommelde.

De eene hand, die slap afhing langs zijne zijde, omknelde nog de doek waarmede hij Elsa's hoofd omwoeld had.

In zijn slaap bromde hij onrustig, als menschen met slecht geweten doen.

En in een kribje naast den tafel sluimerde een knaapje. Hier in dit hol van slechtheid iets reins aan te treffen, had gij niet gedacht. 't Is als een visioen van jeugd en schoonheid.

De onschuld bloeit uit het gezichtjen omhoog.

En uit de poel van ellende om hem, schijnen zwarte armen zich te strekken, om dit kleine teere wezen te grijpen om 't af te nemen 't mooie, om te bezoedelen zijne reinheid, om het mee te sleuren in 't moeras van onmenschaardige neigingen, dat ligt onder en om; waarin het jongskén nu nog drijft, nog niet gezonken is.

Maar hoe lang zullen zijne kleertjes het nog dragen, hoe lang?

Hebt gij niet eens bedácht bij de wieg van het kind, hoe onuitsprekelijk rein het wezen daarin nog is, en hebt gij later ook 't zelfde gevoel gehad als gij dacht aan eigen jeugd?

TWEEDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD
van 26 JANUARI 1905. No. 15.

dat iedere atoom slechts een graad van trilling is, is het niet moeilijk te bespeuren, hoe innig deze atomen of trillingen beantwoorden aan de invloedrijke macht der gedachte en van den wil.

Het „bewijzen” dat iedere atoom slechts „een graad van trilling” is, dunkt mij een sterk stukje.

Verder is alles betrekkelijk eenvoudig.

Gij moet uw gedachten concentreeren en dit „uitstreken” tot het „inwendig beginsel der liefde en haar harmonieuze trillingen”; anders kunt gij met uw wil geen werkelijken invloed uitoefenen.

Gij moet per slot „tot U zelf inkeeren”.

Dit nu vind ook ik zeer noodzakelijk, maar de hier aangegeven manier is wat omslachtig.

Ik citeer: „Begeef u zoo mogelijk naar een kalm en stil vertrek, waar gij niet gestoord kunt worden. Zet u daar neder en vermijd ook uitwendig alle drukte en opgewondenheid. Tracht iedere gedachte aan uitwendige zaken uit uw geest te bannen. Houd u zoo stil mogelijk. Houd ook, zooveel gij kunt, uw geest bedaard en in rust. Gij hebt dan, wat wij zullen noemen, een „verhevener ik”. Denk aan dat verhevener ik als aan iets, dat u door zijn tegenwoordigheid overschaduwet. Dat hogere ik, of die overschaduwende ziel, is één met het goddelijk beginsel der liefde.

Dit beginsel der liefde is in uw binnenste vertegenwoordigd door uw stoffelijk hart. Heeft dit eenigen schijn van onmogelijkheid? Is God niet overal tegenwoordig? Denk aan het hart. Denk aan zijn inwendige kamers. Binnen in deze kamers zijn ethervormige atomen of trillingen opgehoopt, welke het nooit doovende vuur der goddelijke liefde vertegenwoordigen. Deze ziel van uw ziel is het leven van uw eeuwig leven, omdat zij één is met de waarheid, die u de macht geeft om te denken. Zij is een schakel, die u vereenigt met de onsterfelijke waarheid”.

Vooraf die gemakkelijke manier om tot eene „verheven ik” te geraken is aan te bevelen. Het hart speelt bij den schrijver een grooten rol. Even verder staat de poëtische zin:

„Het groote en teedere hart in uw binnenste klopt steeds in dier voege, dat het trillingen van almacht uitzendt naar den geheelen kring uwer uitwendige relaties”.

De ongelooflijke practischheid van het systeem wordt wel voldoende aangetoond door de volgende uitspraak:

„Wanneer gij eene uitgebreide cliënteel wenscht in uw zaken, kunt gij magnetische stroomingen opwekken, die deze tot u zullen trekken, en wel door eenvoudige gedachten van liefdevolle erkenning uit te zenden naar het liefdebeginsel, dat in ieder hart woont.

Deze in hen wonende god van liefde, aldus ontwaakt zijnde, zal hun ingeven, den gedachtestroom te volgen, welke hen op deze wijze bereikt en zijn ontwaken veroorzaakt heeft.”

Hebt gij in zulke oogenblikken niet het gevoel van besmeurdheid?

De lezer vergevene mij deze kleine uitweiding, waar zoo dagelijks zoo vele onschuldige kleine zieltjes onder gaan in zonde en bederf, daar vloeit mijn hart over.

We keeren thans tot Betje terug.

Ze zat droomerig voor zich uit starend aan den tafel en zag met twijfelende blikken de kamer rond.

Ze was nog flink voor haar jaren, die Betje, al toonde haar neus dat zij voortdurend gebruik maakte van sterken drank, al toonden diepe vooren in haar gelaat dat zij een bandeloos leven had geleid.

Daar wordt op den deur geklopt. 3 maal vlug achtereen en de vierde keer langzamer volgend.

Betje opent omzichtig de deur.

„Goenavond” klinkt het norsch, en vier donkere gedaanten treden binnen.

’t Zijn vreemde verschijningen. De eerste lang en fors, wordt door zijn gezellen Perrol genoemd. Hij is blind aan een oog, ’t andere vlamt met een duivelachtig vuur.

De tweede is kort en dik en zou een gunstig uiterlijk hebben, als niet zijn gluipende blik u afgestooten had. Hij heet Tinus.

De derde man is oud en gebogen. Zijn kromme neus duidt op warmer landen, men noemt hem Smous of ook wel witte vanwege zijn lange zwarte baard.

De vierde eindelijk is een lang en knap jongman van goeden huize, zooals uit zijn aristocratische oogopslag blijkt. Hij heeft vurige donkere oogen, en een fijn besneden gelaat.

’t Is maar goed, dat de kunst „geheim” is, daar anders in ’t hart van den cliënt, die door winkeliers „tot zich getrokken” een allerakeligste liefdestrijd ontstaan zoude.

Ik wil nu niet zeggen dat het boekje zoogenaamde „slechte” dingen vertelt. Verre van daar, op blz. 19 staat b.v. dat haten al het onvooroordeelste is wat gij doen kunt.

Hoor slechts:

„In haat te leven, is leven in het kokende water der oppervlakkige verwarringen.”

Niet waar, mooi uitgedrukt is ’t niet, maar best bedoeld.

Ook verder staan dingen, die wel ter harte mogen genomen worden:

„Laat ons niet afdwalen op de zijpaden van bovenzinlijke bespiegelingen, door blindelings theorieën te volgen, totdat wij als het ware beneveld worden door theorieën enz.”

Een verder hoofdstuk omvat:

het Huwelijk.

Ik volsta met een 3-tal aanhalingen.

Ten eerste: „Hoe wreed moet de teleurstelling zijn van een vlieg, die uitgegaan zijnde om voedsel te zoeken, midden in een nieuw blad „vliegendood” terechtkomt, dat hij voor suiker hield. Meer dan de vlieg, bezit het menschelijk hart het vermogen, om vreugde zoowel als smart te gevoelen. Het zoekt met groote inspanning zijn verlangens te bevredigen en de belofte der liefde te vervullen door het huwelijk; maar, evenals de vlieg, is het blootgesteld aan het gevaar van een misstap met zijn leven te moeten betalen, of, wat nog erger is, met een leven van ellende, met een niet doodenden dood.”

Ten tweede: „Het huwelijk tusschen man en vrouw is de vereeniging van de verhevende met trilvermogen begaafde voortbrengselen der liefde.” En ten slotte: „Laat de vrouw doorgaan met vol liefde de haar aangeboren reinheid en teederheid van haar verlovingsstijd te beoefenen en de hulpvaardige leidsterre te zijn in het leven van hernieuwing, aldus de idee van eigendomsrecht en alle andere overblijfselen uit het steen-tijdperk afleggend.”

Het 3e hoofdstuk „hoe gelegenheden te scheppen” ga ik voorbij, alleen wil ik even een schoon stijlbloempje plukken: „De materialistische fossiel verkeert, evenals de godsdienstige dweper, in een zoo zwakken staat, dat hij siddert bij de gedachte aan een naderende nieuwe gedachte”.

En uw aandacht vestigen op de volgende pracht-beginselen:

„De volgende fundamentele beginselen zijn een zorgvuldige en onbevooroordeelde beschouwing overwaard.”

Ten eerste. Alle actueele voortbrengelen van zaken en alle materiele dingen zijn samengesteld uit atomen, wier wezen trilling is, zooals door den microscoop bewezen, en tegenwoordig door de wetenschap aangenomen wordt.

Ten tweede. Het scheppen van gelegenheden en het behalen van resultaten in zaken, in de kunsten, of in het maatschappelijk leven, komen derhalve neer op het oefenen van invloed op de trillingen en op de trilstroomingen, waaruit zij samengesteld zijn.

Ten derde. De allereerste oorzaak van trilling is de liefde, maar daar de liefde één is met de waarheid, den Almachtige en den Eeuwige, gebruikt zij de pendants der

De uitdrukking hiervan is zeer onheilspellend.

Hij wordt door de andere eerbiedig „Jonker” genoemd.

Deze vier vormen de „bende van het duivelsgat”.

„Hei je d’er?” vraagt schor Perrol.

„Zeker” antwoordt Betje, met een onheilspellende blik op Elsa, „Zeker, waar hou je me voor? Ik ben ook niet van gisteren. Als Betje eenmaal wat belooft, dan doet ze het ook hoor!”

„Daar kan jij van meepraten, zeg Smous.”

Deze grinnikt en knikt bevestigend.

„God zal me straffen met armoe, als ’t niet waar is” zegt hij kuchend.

Ondertusschen is de Jonker met vlamme oogen op ’t bed, waarin Elsa ligt, toegetreden.

„Ha ha, preutsch meisje”, spreekt hij binnensmonds, „nu ben je in mijn macht! En ik zal er gebruik van weten te maken!”

Ofschoon Elsa beweegt en onsamenhangende woorden stamelt, blijft zij bewusteloos; onkundig van wat haar bedrijft.

De Jonker wendt zich af.

„Kom kerels we gaan maffen, morgen is ’t vroeg dag”.

De mannen, blijkbaar vermoed van een of anderen schurkentocht, leggen zich in de hoeken van ’t vertrek te slapen, en zijn weldra allen in diepen sluimer gehuld.

Ook Betje legt zich ter ruste en spoedig is nog slechts het snurken van de bende en ’t knetteren van ’t lichtje het eenig geluid dat de stilte der nacht verstoort.

Wordt vervolgd.

waarheid, welke de mensch, de denker, en zijn gedachte zijn, als haar scheppende en openbarende beginselen, en schenkt aldus den mensch, door trilling en gedachte, de volle almacht der liefde."

Dit gaat nog wat door, maar 't zoude jammer van uw tijd zijn om meer te citeeren.

'k sluit dus dit gedeelte van het boek met de mededeeling van den schrijver:

"In zijn binnenste zal men een onuitputtelijken overvloed van trilkracht vinden."

Ofschoon het boek op zich zelf niet eens bespreking waard is, zoo vraag ik toch nog even den aandacht voor een paar „recepten” in een der laatste hoofdstukken van het boek opgenomen.

Hieruit zal de op „geheimen” beluste lezer zien, wat de beloofde geheime middelen zijn; en zullen deze hem, hoop ik, er voor waarschuwen dergelijke boekjes als het hier besprokene te koopen.

B.v. Recept n°. 4.

Gij voelt vrees. Onderstel een tijger komt met valschoerende oogen op U af.

Het volgende recept schijnt dan afdoende te zijn om den vrees gansch te verdrijven.

Eerst hoe gij 't moet aanleggen, en dan 't „recept.”:

„Waarop het voornamelijk aankomt, is, het gedachtebewustzijn te onttrekken aan de menigte van uitwendige verstrooiingen — van de stoffelijke zintuigen en dingen der zinnen — opdat het in nauwe en liefdevolle trilrelatiën gerake met den geest of het hooger ik, en het van zijn almacht de benodigde trilkracht verkrijge, met alles wat deze in zich sluit.

Houd nu stil en tracht zoo langzaam, zoo vreedzaam en kalm mogelijk in stilte de volgende woorden uit te spreken, drie-, zeven-, tien- of twaalfmaal, en overeenkomstig de bovenvermelde regels:

„Ik — ben. — Ik ben — één — met — de eeuwige — oorzaak — van alle — dingen. — Onafscheidelijk — zijnde — van — die — onverdelgbare — bron — vrees — ik — niets. — Er — is — niets — dat — mij — kan schaden, — noch — de — wetten van — mijn blijvend — wezen — veranderen — God (het goede) — heerscht — in — mij. Ik — weiger — bestuurd te worden — door — negatieve — krachten. — Alles — is — harmonie. — Een heelal — zou — op een andere wijze — onmogelijk — zijn. Vrees — is — onwetendheid. — Ik — ben — gebonden — door — haar. — Liefde — is — mijn — leven. — De liefde — zorgt — door trilling — voor — zich zelve. — Werkelijkheden — kunnen niet — verwoest — of geschaad — worden. — Wat niet werkelijk is — behoeft niet — gevreesd — te worden. — Mijn — hooger ik — is — altijd — met — mij. — Ik — kan niet — vreezen. — De gedachte — is mijn — bevrijder. — Ik — ben — vrij — in — mijn — gedachten. — Mijn — ziel — is — even vrij — als — haar — oorzaak.”

Tot besluit nog een nuttige wenk in zaken:

„Zoudt gij wenschen, dat uw buurman, uw vriend, uw bloedverwant, de persoon met wien gij zaken drijft, of anderen, handelen op een wijze, die u voordeel aanbrengt? Gij kunt in zulke personen het verlangen en de macht opwekken om aldus te handelen, eenvoudig door hun hooger ik op te wekken, met behulp van een proces in uw eigen binnenste. Aldus zult gij gedachtestroomingen in hen brengen, die aan hun toekomstige handelingen haar karakter zullen geven en ze besturen. Zoo kunt gij de voordeelen tot u trekken, welke de bevordering van hun zaken u zal verschaffen.”

Zoals ik hoop aangetoond te hebben, verdient het boekje niet door ernstige menschen gelezen te worden.

V. B.

HET LEVEN EEN ZEGEN. De weg tot waar leven, ware grootheid, vrede, kracht en geluk.

DOOR RALPH WALDO FRINSE
DALMEYER, Amsteidam.

Drie dingen zijn het, waaraan het jonge, opkomende geslacht behoefte heeft, n.l. ontwikkeling van verstand, van gemoed en van lichaam.

De ontwikkeling van het bestaan is tegenwoordig gelukkig weer sterker op den voorgrond getreden, en het bloeiend bestaan van zoovele sportgezelschappen duidt wel aan, dat die ontwikkeling met ijver ter harte wordt genomen en flinke beoefenaars vindt.

De ontwikkeling van het verstand wordt voor zoo uiterst belangrijk gehouden, en is met zoo'n zorg en ijver bevoor-

derd, dat men bijna overal tegenwoordig van „overlading” hoort spreken, zoodat er ten sterkste tegen verdere voortgang in deze richting opgetreden moet worden: wat gelukkig alreeds gebeurt.

Maar met de ontwikkeling van het gemoed is het minder florissant gesteld. Daar wordt betrekkelijk weinig aandacht aan geschonken, en men doet alsof dit iets is, wat wel van zelf komen kan. In sommige gevallen is dit misschien wel waar, maar dat rechtvaardigt nog niet, dat men alles daaromtrent laat loopen. De kerk en het geloof hebben voor een deel der menschen hierin gefaald. En dat deel behoorde nu lang niet tot de allerlichtsten; integendeel, juist de meest vooruitstrevenden konden zich in 't algemeen niet met „de Kerk” vereenigen. Vooral in Amerika, dat jonge, vrije land, kwam zoiets veel voor, daarbij versterkt door het drukke intense leven dat daar heerscht.

't Gevolg was, dat er betrekkelijk weinig daar „gedaan” werd aan godsdienstig geloof, en dat, toen er langzamerhand daar in 't land een strooming ontstond, die zocht naar een hoogere levensopvatting, en naar een andere dan men in de Kerk vond, er zich een heele groep van halfmystisch-philosophische stelsels ontwikkelde als uitingen van de heerschende tijdgeest.

Ook dit boek is als uiting van een van die mystisch-philosophische richtingen en stroomingen te beschouwen, die in Amerika heerschen en die nu bezig zijn, met veel reclame, zich in te dringen in de Europeesche denkwijze. Als zoodanig ook hoort het thuis in de serie, die Dalmeyer voortgaat te publiceeren, van „Help u zelf” en sluit zich aan, naar ik meen bij de „cursus voor psychische wetenschappen”, ofschoon ik deze laatste maar half vertrouwd, door de vele reclame die ervoor gemaakt wordt.

Telkens verschijnen er tegenwoordig boeken en artikelen, om de menschen te leeren, hoe of ze hun leven moeten inrichten, om een gelukkige en tevreden gemoedstoestand te bereiken, en zodoende een zegen voor hun naaste omgeving te worden.

Er schijnt dus wel een groote behoefte aan te bestaan. Maar of ze veel uitwerking hebben?

Ik ben zoo vrij, dat eenigszins te betwijfelen. 't Is een gemakkelijk werk, zoo'n boek te lezen, en dan tot de overtuiging te komen dat, wanneer men toepast wat daarin geschreven staat, dat dan men aan zichzelf zeer veel verbeteren kan. Doch slechts zelden is een boek instaat iemand zoover tot geestdrift ervoor te brengen. Want de toepassing van wat geleeraard wordt, dat is juist het bezwaarlijkste. 't Is zoo moeilijk om in de dagelijksche sleur, waarin men zit, zoo ineens zijn leven zoodanig te gaan veranderen, dat men tracht toe te passen wat men bij het lezen als goed heeft aangenomen. En wanneer men maar trachtte toe te passen, dan zou men reeds een heel eind in de goede richting zijn, maar door dat niet trachten falen ook de godsdienstige stelsels.

Doch indien men wel daarnaar trachtte, dan zou het er juist niet zoo heel veel toe doen, wat men gekozen had om mee te beginnen. Want vele wegen zouden dan goed zijn en tot het einddoel voeren.

Vele wegen leiden naar Rome en is men er ver van daan, zoo doet het er vaak betrekkelijk weinig toe, of men den eenen weg kiest of een anderen. Want een feit blijft het, dat wanneer men zich op weg begeven heeft, dan komt men ook in Rome. Maar men moet beginnen met zich op weg te begeven en dan onder weg aangrijpen en aannemen alle middelen die zich voordoen, om sneller vooruit te komen; het eenige doel moet zijn er te komen. Maar iemand die niet begint, zal het beste deel van zijn leven zien voorbijgaan in een vruchteloos najagen van dingen van weinig waarde en maakt hij zich op en begeeft zich op weg, dan zal zoo iemand dikwijls merken, dat zijn jeugd voorbij is en zijn kracht verdwenen en dat hij misschien geen energie genoeg meer heeft om de berglanden over te trekken.

Helpt elkander en wijdt uw leven aan den dienst van de menschheid; ga bij alles wat ge doet na of het wel meewerkt tot het heil van de menschen, uw broeders. Dit is de gedachte die door het geheele boek loopt, de grondstelling waarop de verdere betoogingen zijn opgebouwd. Deze regel is zoo eenvoudig en zoo duidelijk en reeds alle groote godsdiensten hebben getracht de menschen te bewegen hiernaar te leven. Echter met te weinig succes. Want telkens en telkens is het weer noodig om het den menschen nog eens te zeggen en voor iedere generatie moet weer deze oude levensregel in een nieuwe vorm gegoten worden, om hem ingang te doen vinden in het gemoed der jongeren.

Deze keer is het R. W. Trine geweest, die er den nieuwen vorm aangegeven heeft in zijn „Het Leven een Zegen” en met een heerlijk optimisme zet hij uiteen, hoe bij het toe-

passen van deze beginselen, men zijn eigen leven verruimt, vermooit en veredelt en een weldoener en zegen wordt voor zijn omgeving.

Het boek verliest wel wat van zijn waarde, doordat het zich niet gemakkelijk laat lezen. 't Kan zijn dat dit aan de vertaling ligt, want 't origineel is me niet bekend. De zinnen vloeien vaak niet of zijn verward. Wanneer men moeite moet doen om de ideeën te ontwarren uit moeilijke volzinnen, dan is het vlotte begrijpen lastig; en wil men van een boek goed de innerlijke schoonheid vatten, dan is het toch wel wenschelijk, dat ook de vorm, waarin die schoonheid opgedacht wordt, onberispelijk is.

Dit bezwaar wordt wel verminderd, omdat het hier in dit boek vooral te doen is om de waarde der schoone ideeën, die er in gelegd zijn. En die ideeën, wil men er naar gaan leven, moet men goed doorvoeld en doordacht hebben, eer men ze in zich opgenomen heeft, en daarom moet men bij 't lezen van dit boek in 't oog houden dat het er een is voor studie en vooral voor overpeinzing.

DE F.

VERSLAGEN.

Theosofie en het Psychisch Onderzoek.

Kort verslag van de lezing door Dr. J. J. HALLO voor het Delftsch Theosofisch Centrum gehouden.

Het Psychisch Onderzoek, zooals dat zich vooral in den allerlaatsten tijd heeft ontwikkeld, vertoont zeer vele punten van aanraking met de Theosofische leeringen. Langzamerhand wordt door de Westersche geleerden, die dat onderzoek verrichten, het bestaan bewezen van feiten, die door de Theosofie reeds 25 jaren vroeger waren vermeld.

Allereerst is dit het geval geweest met het verschijnsel van de Gedachten-overdracht, dat door talloze proefnemingen geconstateerd is en dat ook algemeen door de tegenwoordige Psychologen aangenomen wordt. 25 Jaren geleden, toen het bestaan en de werkelijkheid van dat verschijnsel in de Theosofische geschriften werd medegedeeld, stond men er vijandig tegenover, nu gaat men zelfs zoover, dat men alle verschijnselen van zoogenaamd „bovennatuurlijken” aard door gedachten-overdracht wil verklaren.

Maar in vele gevallen kan dit niet, bijv. in de groote reeks van bekende gevallen, waarbij een in hypnotischen slaap verkeerend persoon een gesloten brief leest, welke inhoud ook aan den hypnotiseur totaal onbekend is. Bij deze gevallen, waar, doordat beide personen niet weten van wat gelezen moet worden, gedachten-overdracht geen verklaring geeft, is de Psychologie gedwongen het bestaan van een grooter waarnemingsvermogen aan te nemen in den hypnotischen slaaptostand.

Door dergelijke verschijnselen is dus de mogelijkheid van een grooter waarnemingsvermogen in den mensch bewezen. De Theosofie gaat nog een stap verder en zegt dat ook in den waaktoestand het helderziend vermogen kan worden gebruikt, dit wordt door de meesten psychologen nog niet erkend, maar het geheel ontkennen is niet meer mogelijk.

In de beide besproken gevallen is het Psychologisch Onderzoek na 25 jaren moeitevol en nauwgezet wetenschappelijk werken tot de bevestiging gekomen van de beweringen der Theosofie. Bij de eveneens zeer voorname leering, dat de mensch een astraal lichaam bezit, een tweede lichaam — van ijeren aard dan het stoffelijke maar toch ook materieel — dat tot voertuig dient voor den menschelijken ziel, is het Westersch onderzoek nog niet tot een bewijs gekomen. Wel is door enkele proeven het bestaan er van aangeduid. Voornamelijk zijn dit de gevallen van „reizende helderziendheid”, zooals de wetenschappelijke term luidt. Een in hypnotischen slaap gebracht persoon krijgt het bevel naar een bepaalde plaats te gaan. Het deel van den gehypnotiseerde, dat terwijl het lichaam achterblijft, uitgaat om die plaats te zoeken, zwerft eerst korter of langer tijd zoekend rond, voordat het de opgegeven plaats vindt. De persoon handelt dus op een dergelijke wijze als hij in zijn stoffelijk lichaam zou doen, waaruit afgeleid kan worden dat hij in bovenstaand geval ook in een lichaam, zijn asstraal lichaam handelt.

Een andere zeer belangrijke lezing van de Theosofie, die reeds in de vroegste geschriften van Mevrouw Blavatsky sterk op den voorgrond werd geschoven is het bestaan van verschillende persoonlijkheden in den mensch, die elk een eigen bewustzijntoestand bezitten. Enkele proefnemingen van Westersche onderzoekers hebben het bestaan hiervan dan ook aangetoond. Zeer bekend is bijv. het onderzoek van Prof. Janet te Parijs. Het betrof een Fransche vrouw, die in hypnotischen toestand een geheel andere persoonlijk-

heid bleek te zijn, die van de normale persoonlijkheid sprak als „die andere”. In dieperen slaap kwam zelfs een derde persoonlijkheid voor den dag, die de beide „lagere” persoonlijkheden kende, terwijl het omgekeerde niet het geval was. En dit geval staat niet alleen, meerdere zijn in den laatsten tijd beschreven geworden, zoodat ook deze lezing der Theosofie, binnen korten tijd, als wetenschappelijk bewezen feit in psychologische boeken gevonden kan worden.

In welk opzicht zijn nu deze ontdekkingen van de Westersche wetenschap voor den Theosoof van belang? In hoofdzaak zijn het oude bekenden hoewel menige interessante bijzonderheid ook voor hem nieuw is.

Maar het groote belang is, dat zij een uiterlijken steun geven aan wat innerlijk reeds lang als waarheid geweten werd. Daar objectieve steun steeds van groot belang is, begroet de Theosoof deze overwinningen der wetenschap met groote vreugde.

J. L.

INGEZONDEN.

Kritiek.

De heer R. V. schreef in 't vorig Weekblad een flink artikel, dat velen zeker wel met goedkeuring zullen hebben gelezen, waarin hij betoogt, dat het nog zoo gek niet is, als wij, jongeren, eens onze waarlijk oprechte meening zeggen over de kunstproducten van dezen en vroegeren tijd. Nu ben ik het volkomen met den heer R. V. eens, dat daarin veel goeds steekt en daarover wil ik hem dan ook niet aanvallen; maar ik zou hem willen aanraden op de ontwikkeling van zijn eigen gedachten eens een kritiek uit te oefenen, een waarlijk oprechte kritiek, die hem dan misschien zal doen inzien hoe ongelukkig het klinkt, iemand te hooren vragen: Wat gaat een juist oordeel mij aan? Het is als de schampere lach van een eigenwijs kind, dat niet wil luisteren naar zijn vader; dat prat gaat op zijn jeugdige kracht en, het hoofd in den nek werpend, vraagt of hij nu niet schoon is in geestdriftige zekerheid.

Wellicht ziet de heer R. V. dan in, hoe deze vraag getuigt van een, geenszins verkwikkelijke, zelfingenomenheid, die uit zijn geheele stuk preekt; wellicht dat we dan niet meer zulke treurige denkbeelden in zulke flinke artikels hooren verkondigen.

Hetzelfde weekblad geeft een bijblad, dat de prijsvraag voor studentenliederen aankondigt. Ik wilde hier nog even wijzen op de vreemde ideeën, die den teekenaar van 't hoofd van dit blad, moeten vervuld hebben, toen hij met streepjes en rechthoekjes en kleine ornamentjes en heel leelijke letters, dit wanstaltig geheel in mekaar knutselde.

Hij heeft eenigszins getracht in 't karakter te blijven van 't bestaande karaktervolle hoofd van 't Weekblad; vandaar zijn kleine zwarte en witte en roode rechthoekjes, die over 't blad verspreid zijn. Zijn buitenlijn is door een reeks stipjes, met groote gevoeligheid aangegeven, welke nog verhoogd wordt door de tegenstelling met de stoere roode ornamenten, die, dank zij de vindingrijkheid van den ontwerper in 3 soorten gegeven zijn. De stijlvolle letters — vooral de S is van een bijzondere kracht — vormen een ferm horizontaal blok, dat niet de geheele breedte van het blad inneemt, maar juist plaats laat voor een bijzonder aardig gevonden bloemvorm in 't vierkant, die op de juiste hoogte geplaatst, bijdraagt tot de eenheid van 't geheel.

Onder deze letters heeft de schrandere teekenaar nog gelegenheid gehad twee jubelhoofdjes te zetten, die, zoowel wat plaatsing als wat teekening treft, lang niet 't minste zijn.

't Is waarlijk niet veel fraais, wat de redactie ons hier geboden heeft.

D. S.

Klein, klein kleutertje
Wat doe je in mijn hof
Je plukt er alle bloempjes af
En maakt het veel te grof.
RED.

BERICHTEN EN MEDEDEELINGEN.

Zoo even ontvingen wij bericht, dat het Alg. Ned. Verb. tot lid van de jury voor de prijsvraag heeft aangewezen den heer F. van Duyse te Gent.

Het tweede jurylid zal nader worden aangewezen.

Tot een volgend nummer blijven liggen:

1. Verslag der interacademiale ijswedstrijden.
2. Eenige beschouwingen over hetgeen de afgevaardigde voor Alkmaar, Jhr. Mr. F. van Foreest, in de Tweede Kamer over de P. S. heeft gezegd.

CORRESPONDENTIE.

Aan X.

Zooals Gij ziet, meende de redactie, zonder zich erg te blameeren deze twee, in waarheid eenigszins rare, versjes te kunnen plaatsen.

Aan Pol. Stud.

Zooals Gij onder Berichten en Mededeelingen kunt zien is het ons plan eenigermate nader op het door U aange-roerde onderwerp in te gaan. De toon van Uw schrijven maakte overigens opname ongewenscht.

RED.

AGENDA.

DELFT.

Maandag 30 Jan. Schouwv. Stads Doelen. Rotterdamsch Tooneelgezelschap, 6e abonnementsvoorstelling: „De Familieraad”; 8 uur.

DEN HAAG.

Vrijdag 27 Januari. Gebouw voor K. en W.: Italiaansche Opera: „La Gioconda”; 8 uur.

Schouwburg. Ned. Tooneel: „Domheidsmacht”; 8 uur.

Dierentuin. Fransche Opera: „Les Huguenots”; 7½ uur.

Zaterdag 28 Jan. Fransche Opera: „Le jongleur de Notre Dame”; 8 uur.

Zondag 29 Jan. Dierentuin. Ital. Opera: „Tosca”; 8 uur.

ADVERTENTIEN.

Door vertrek van een der Heeren Studenten, wegens dienstplicht, met Maart **twee net gemeubileerde**

Kamers te huur,

van alle gemakken voorzien. Informatiën voorhanden.
Adres VAN LEEUWENHOEKSINGEL No. 11.

H. W. J. VELDHUIS, W.I.,
Geer 22,

repeteert Wis- en Natuurkunde,
Beschrijvende meetkunde, Mechanica en
Kennis van Werktuigen.

REPETITOR

Organische en Anorganische Scheikunde
en Scheikundige Technologie.

M. SNEL, Technoloog,
KOORNMARKT 99, DELFT.

Legende of Historie?

**De geschiedkundige geloofwaardigheid
der Evangelieverhalen** door TH. BENS DORP, ruim
140 bladz., 40 ct., per post 47½ ct.

Alom te bekomen of bij den Uitgever G. BORG, Prin-
senstraat 6 te AMSTERDAM.

➔ Een bevoegd beoordeelaar schrijft in het R. K. W.:
„Dit werkje is zoo onderhoudend geschreven dat men
— althans zoo ging het mij — het niet ter zijde kan
leggen zonder het eerst geheel te hebben doorgelezen”.

Bij **J. LOKKER**, Uitgever te Voorburg, is verschenen:

OVER DE HOOGHE BETEEKENIS

DER
THEOLOGISCHE WERKEN

VAN

EMANUEL SWEDENBORG

EN DE

Verzoening die daarin gevonden wordt in den
tegenwoordigen strijd over

BABEL en BIJBEL,

met portret en facsimile, door G. BARGER.

Prijs f 1,25.

Bij iederen Boekhandelaar verkrijgbaar.

➔ **Hiermede neem ik de vrijheid H.H. Studenten attent te maken op het smakelijk middagmaal dat men bij mij voor 80 cent kan krijgen.**

In alle bescheidenheid meen ik de overtuiging te mogen uitspreken, dat bijna iedereen heel tevreden zal zijn met 't geen door mij op tafel wordt gebracht.

IDA WEISS,

Lunch Room; 44 Choorstraat 44; Delft.

Te huur:

een net gemeubileerde Kamer met
frissche Slaapkamer.

Adres VOLDERSGRACHT 26.

Delftsche Limonade Siropen.

AARDBEIEN, ANANAS, CITROEN,
FRAMBOZEN, GRENADINE, KERSEN,
MANDARIJN EN SINAASAPPEL,

per flesch f 0,75, 6 flesschen franco door Nederland.

Aanbevelend,

W. DE HOOGH,

NIEUWE LANGENDIJK 50.

Corpsdiploma's.

In verband met de verzending der
DIPLOMA'S, die dezer dagen plaats
zal hebben, beveelt ondergeteekende
zich aan voor het

ENCADREEREN

er van.

J. WALTMAN JR.

Boekhandel. - Binnenwatersloot 33.

EINDE BILLARD-CONCOURS

Café-Restaurant „HOTEL CENTRAL”, Wijnhaven 7,

Dinsdag 31 Januari, 's avonds elf uur precies.

G. M. VAN DE SEIJP Hz.

Uitsluitend PILSENER URQUELL en SPATENBIER.